

Foundations of Halacha 31.4 - Shofar and Megillah

<p>1. <u>Gemara Rosh Hashanah 29a</u></p> <p>'If the hearer put his mind to it but not the performer, or if the performer put his mind to it but not the hearer, he did not perform his religious duty; [he does not do so] until both the hearer and the performer put their mind to it'. Here he mentions the performer in the same breath with the hearer, [to indicate that] just as the hearer hears for himself, so the performer performs for himself, and [in such a case] he states that 'he did not perform his religious duty'? – There is a difference on this point between Tannaim, as it has been taught: The hearer hears for himself, and the performer performs for all and sundry. R. Jose said: This applies only to a congregational reader, but an ordinary individual does not perform his religious duty until both the hearer and the performer put their mind to it.</p>	<p><u>תלמוד בבלי מסכת ראש השנה דף כט עמוד א</u></p> <p>נתכוון שומע ולא נתכוון משמיע, נתכוון משמיע ולא נתכוון שומע - לא יצא, עד שיתכוון שומע ומשמיע. קתני משמיע דומיא דשומע, מה שומע שומע לעצמו, אף משמיע - משמיע לעצמו. וקתני: לא יצא! - תנאי היא, דתנאי: שומע - שומע לעצמו, ומשמיע - משמיע לפי דרכו. אמר רבי יוסי: במה דברים אמורים - בשליח צבור, אבל ביחיד - לא יצא, עד שיתכוין שומע ומשמיע.</p>
<p>2. <u>Shulchan Aruch OC 690:14</u></p> <p>14 When one reads the Megillah (48) he must have intent that /his reading/ should serve for the listener to fulfill /his obligation/ and the listener must ((have intent)) to fulfill /his obligation/ with that reading/. If the prayer leader does the reading /it may be assumed/ (49) generally that he has in mind /to make his reading serve for/ all those who listen /to it to fulfill their obligation/, even those who are behind the Synagogue. (50) One need not insist on /correction of/ the errors /in the reading/. There are /authorities/ who say that this /ruling/ only /applies to/ errors for which the wording and the meaning are the same. /For example,/ as in the incident of the two disciples who sat before Rav, one of whom read יהודים and one of whom read יהודיים. /Rav/ did not make either of them /read the word/ again. However, /concerning/ (51) other errors /, these authorities are of the opinion that/ this /ruling/ does not 3* /apply/.</p>	<p><u>שולחן ערוך אורח חיים הלכות מגילה ופורים סימן תרצ סעיף יד</u></p> <p>הקורא את המגילה (מח) טו צריך שיכוין להוציא השומע, וצריך (שיכוין) השומע לצאת, ואם הקורא ש"צ (מט) מסתמא דעתו על כל השומעים, אפילו הם אחורי בית הכנסת, * (ג) אין מדקדקין בטעויותיה; וי"א דוקא בטעות שהלשון והענין אחד, כהוא עובדא דתרי תלמידי דהוו יתבו קמי דרב, חד קרי יהודים וחד קרי יהודיים ולא אהדר חד מינייהו; אבל טז טעות (נא) אחר; לא.</p>
<p>3. <u>Shulchan Aruch OC 689:4-5</u></p> <p>4 If one hears the Megillah /read/ by someone whom he is under vow not to benefit from, (14) he will fulfill /his obligation/.</p> <p>5 In a locality where there is no <i>minyan</i>, if one /of the residents/ knows /how to read the Megillah/ and the others do not know /how to do so/, that one should make /his reading/ serve for all of them to discharge /their obligation/. If they all know /how to read the Megillah/, each one should read it (15) for himself.</p>	<p><u>שולחן ערוך אורח חיים הלכות מגילה ופורים סימן תרפט</u></p> <p>סעיף ד. השומע מגילה ממי שהוא מודר הנאה ממנו, (יד) יצא.</p> <p>סעיף ה. * מקום שאין מנין, אם אחד יודע והאחרים אינם יודעים אחד פוטר את כולם; ואם כולם יודעים, כל אחד יקורא (טו) לעצמו.</p>
<p>4. <u>Mishna Berurah</u></p> <p>(15) For himself. /This is/ because an individual cannot make /his reading of the Megillah/ serve for his fellow to fulfill /his obligation/, unless there are ten /people at the reading/. /The reading of the Megillah/ is not comparable /in this respect/ to /the blowing of/ the shofar, because the reading of the Megillah is comparable to prayer, for which ten /people/ are required essentially /when one wishes to fulfill his obligation through the</p>	<p><u>משנה ברורה סימן תרפט ס"ק טו</u></p> <p>טו) לעצמו - דאין היחיד מוציא חבירו אלא בעשרה ולא דמי לשופר [כא] דקריאת המגילה הוי כמו תפלה דבעינן עשרה דוקא. והנה הפר"ח כתב דכ"ז הוא רק לענין לכתחלה [כב] אבל בדיעבד אם נתכוין לפטור חבירו יצאו אע"פ</p>

<p>prayer of someone else/.</p> <p>Now the <i>Pr.Ch.</i> writes that this /ruling applies/ solely with respect to initial /custom/, but once it is after the event, if /an individual/ had in mind that /his reading/ should serve for his fellows to</p> <p>discharge /their obligation/ they will have fulfilled it even if they all know /how to read the Megillah/. The <i>M.A.</i> adopts the opinion, additionally, that even initially it is better for one /person/ to read /the Megillah/ for all of them, because of /the principle that/ "the glory of the King is through the multitude of people." 7 However, the opinion of the <i>E.R.</i> and the <i>Mateh Yehudah</i> accords with /the opinion of/ the <i>Shulchan Aruch</i>, that each person should read /the Megillah/ for himself /in these circumstances/. The <i>D.Hach</i> likewise transcribes /that opinion/.</p>	<p>שכולם יודעים ובמ"א מצדד עוד דאפילו לכתחלה עדיף שיקרא אחד לכולן משום ברוב עם הדרת מלך אמנם בא"ר ובמטה יהודא דעתם כהשו"ע דכל אחד יקרא לעצמו וכן העתיק בדה"ח :</p>
<p>5. <u><i>Shulchan Aruch OC 689:6</i></u></p> <p>6 (16) It is a commendable custom to bring (17) small boys and girls (18) to hear (19) the reading of the Megillah.</p>	<p>סעיף ו * (טז) מנהג טוב יא להביא (יז) קטנים וקטנות (יח) לשמוע (יט) מקרא מגילה.</p>
<p>6. <u><i>Shulchan Aruch OC 691:8-9</i></u></p> <p>8 /The Megillah/ should not be read to a congregation from a Megillah which has been written (23) between /other/ Scriptural Books /in the same Scroll/. If one read /it from such a Scroll, the congregation/ will not have fulfilled /their obligation/, unless /the width of the Megillah part of the Scroll/ was (24) more or less than /that of/ the other sheets, so that it was distinct /from the rest of the Scroll/. On the other hand, an individual may read /the Megillah/ from such /a Scroll/, even /if the width of the Megillah part/ is not less or more /than the width of the other sheets/, and he will fulfill his obligation with /the reading/. /However,/ this /applies/ only when /the Megillah/ is written in scroll /form/, like a Torah Scroll.</p> <p>9 A Megillah /Scroll/ (25) which has vowels or, likewise, /a Megillah Scroll/ in which one wrote on the first page (26) blessings and liturgical hymns is not invalid because of this.</p>	<p><u>שולחן ערוך אורח חיים הלכות מגילה ופורים סימן תרצא</u></p> <p>סעיף ח אין קורין * ח בצבור במגילה הכתובה (כג) בין הכתובים ; ואם קרא, לא יצא אלא א"כ היתה (כד) יתירה על שאר היריעות או חסרה, כדי שיהא לה היכר ; אבל * היחיד קורא בה, ואפילו אינה חסרה או יתירה, ויוצא בה ידי חובתו ; ודוקא כשהיא כתובה בגליון כספר תורה.</p> <p>סעיף ט מגילה (כה) שהיא נקודה, וכן אם כתב בה בדף הראשון (כו) ט ברכות ופיוטים, אינה נפסלת בכך.</p>
<p>7. <u><i>Gemara Chullin 16a</i></u></p> <p>The Master said: 'If one slaughtered with a wheel, the slaughtering is valid'. But was it not taught [in another Baraitha] that the slaughtering is invalid? — It is no contradiction, for the former [Baraitha] deals with a potter's wheel, whereas the latter with a wheel turned by water. If you wish, however, I can say that in both [Baraithas] the wheel was turned by water, and yet there is no contradiction, for in the former case it was turned by the first onrush [of the water], whereas in the latter case it was turned by the subsequent onrush [of the water]. And this [distinction] is in agreement with R. Papa's statement, who said that if a man bound his neighbour and turned on to him a jet of water so that the victim died, he is culpable. What is the reason? — It [the water jet] is, as it were, his arrow wherewith the victim has been attacked. But this is [the law] only [in the case] where [the victim was killed] by the first onrush of the water, but not [where he was] killed by the subsequent onrush of the water, for then the act was but the indirect cause of the death.</p>	<p><u>תלמוד בבלי מסכת חולין דף טז עמוד א</u></p> <p>אמר מר : השוחט במוכני - שחיטתו כשרה. והתניא : שחיטתו פסולה ! ל"ק : הא בסרנא דפחרא, הא בסרנא דמיא. ואיבעית אימא : הא והא בסרנא דמיא, ולא קשיא : הא בכח ראשון, הא בכח שני, וכי הא דאמר רב פפא : האי מאן דכפתיה לחבריה ואשקיל עליה בידקא דמיא ומית - חייב, מ"ט? גירי דידיה הוא דאהני ביה ; וה"מ בכח ראשון, אבל בכח שני גרמא בעלמא הוא.</p>